

θεί δυο τέτοια θέατρα. Καί όπως ήταν όποιο, πρωί-πρωί άρχισε άγριος ανταγωνισμός μεταξύ των ρεζλαμαδόρων. Ό κλόουν του ενός θεάτρου, πού ήταν γνωστός με τó όνομα Φριζπουλέ, είδε ότι ó ανταγωνιστής του κατόρθωνε να κάνη τους περιέργους να ξεκαρδίζονται μαζί του στά γέλια. Τότε ξαναμπήκε μέσα στό θέατρο και σε λίγα λεπτά εμφανίστηκε μετεμριεμένος σε ύπνητρία, με την απαράτητη κλασική σκουφίτσα, κι άρχισε έναν πνευματώδη φιλιππική ενάντιον των πενθερών.

Τό τέχνασιμά του έπέτυχε. Οι περιέργοι έγκατέλειψαν τόν ανταγωνιστή του κι έληθίσασαν σ' αυτόν, βρίσκοντας μεγαλύτερη διασκέδασι στά διζα του άστεια.

Τότε ó άλλος κλόουν, ó «Κάσκου», όπως τόν έλεγαν, μπήκε κι αυτός στό δικό του θέατρο και ξαναβγήκε μετεμριεμένος σε πυροσβέστη, με μιá πολύ κωμική στολή. Κι' οι περιέργοι πλησίασαν τώρα αυτόν.

Ό Φριζπουλέ, βλέποντας ότι ήττήθη, έγινε άφαντος και όταν σε λίγο έκανε την εμφάνισή του, ήταν μετεμριεμένος σε παθαμίνα και κρατούσε στην άγκυλιά του ένα όμοιομα μωρού παιδιού, πού προσπαθούσε δήθεν να τó κοιμήση με άστεια και κωμικά ναυορσίματα. Με τό τέχνασιμά του αυτό κατετρόπωσε τόν αντίπαλό του. Όλοι πειά όι περιέργοι πήγαν πρós τó μέρος του.

Αλλά ό Κάσκου δεν έννοούσε να μείνη νικημένος. Τρύπωσε πάκι στά κωμάρια του δικού του θεάτρου και σε λίγο εμφανίστηκε ντυμένος σαν λαζές, με οικιακή άριστοκρατικού σπιτιού, κάνοντας πός έδινε γρήγορα και έπιτακτικά πολλές μαζί διαταγές πρós τους άνδρώπους τού θεάτρου. Συγγνώμης εκρατούσε στό χέρι του έναν φάκελλο.

Κι' όταν, τέλος, τελείωσε με τις διαταγές, γύρισε πρós τους περιέργους κι' έφώναξε: —Κιρίες και κίριοι, έχω την τιμή να σας άναγγείλω μιá σπουδαία είδησι. Αδτή τη στιγμή έλάβαμε ένα τηλεφώνημα από τó προεδρικό μέγαρο, τó όποιο — τó τηλεφώνημα — μάς άναγγέλλει ότι ή Αδτού Έξοχότης ό Πρόεδρος της Δημοκρατίας θά μάς κάμη την τιμή να παρακολούθηση τη σημερινή μας παράστασι και θά φθάση σε λίγη ώρα.

Τό κόλπο ήταν άποτελεσματικότατο. Κι' όι περιέργοι άρχισαν πειά να συννοθούντα στην είσοδο τού ύπαιθρου θεάτρου.

Ένα άπ' τά πιο ένδιαφέροντα γούμερα κάποιου Παρισινού «Οεάτρου—Ίπποδρομίου», είχε και ή νέα πού παριστάνει ή εικόνα μας. Γεννήθηκε χωρίς χέρια και έξασκήθηκε να κάνη με τά πόδια χίλιες-δυο δουλειές.

Ας οίξουμε όμως μιá ματιά και στις Άποκρηές τού παλιού καλού καιρού. Κατά τόν μεσαιώνα έλάβαιναν μέρος στις άποκηάτικες γιορτές, έκτός τού λαού, όι ποιητάι, όι καλλιτέχνη και όι κληρικοί. Για τις γιορτές όμως αυτές χροιαζόντουσαν μεγάλες δαπάνες, τις όποιες κατέβαλλαν συνήθως όι άρχωντες και όι ευγενείς. Αναφέρεται ότι ό βασιότης της Ίταλίας Γαλεάγιο Σφόρτζα ξόδεψε μιá χροιά γά τις Άποκρηές 200,000 δούκάτα!...

Έκτός αυτού, στην Ίταλία, όποι κωρικός ή Άποκρηές είχαν φτιάσει στό νήματο σημείο της άκμης των, ή διάφορες πόλεις διηγώνοντο μεταξύ τους πειά να παρουσίση τά καλύτερα θεάματα. Έτσι, ή Ρώμη βρισκόταν σε ανταγωνισμό με τη Βενετία και ή δυό μαζί με τη Φλωρεντία.

Σάν να μίην έφτανε δέ αυτό, σε κάθε πόλι ύπήρχαν και διάφορα... κόμματα μασκαράδων, τά όποια διατελούσαν υπό την προστασία των ισχυρών και των πλουσίων, όι όποιοι τους έδιναν και έπιχορηγήσεις. Μιá χροιά στη Φλωρεντία ό περιφημος Λαοέντιος τών Μεδίκων, κατασκεύασε έξη άρματα πρωτοφανούς πολυτελείας.

Τά άρματα αυτά σερόντουσαν από βώδια, ήσαν στολισμένα με φύλλα δάφνης και γεμάτα ζωγραφισές διαφόρων θεών. Πίσω από τά άρματα άκολούθουσαν έφιπποι βοσκοί, τυλιγμένοι με δέρματα ικτίδων. Τά άλογα πού καβαλλίκευαν, έφεραν έπίσης, αντί έριπίων, δέρματα λεόντων, τίγρεων και τσακαλιών, τών όποιων τά νύχια ήσαν χρυσά και ή ουδές κωμωμένες από νήματα χρυσοαρένια.

Πλάι στά άρματα έβάδιζαν έξη ιερείς, με πλουσιώτατες άμφίεσεις, βαστώντας άγγελια χρυσά, γεμάτα με μύρο, και άρχαίες λυχνίες, λυπείς με χρυσές πανοπλίες, ραβδόχου, δαδοχου και άκόλουθοι, —δαφνοστεφείς ποιητά κλπ. Πρωτοφανείς δηλαδή γιορτές, αλλά κι' έξοδα τεράστια.

Η νέα πού γεννήθηκε χωρίς χέρια, μπορεί και γράφει με τά πόδια, και μάλιστα καλλιγραφικώτατα.

Η ΔΗΜΩΔΗΣ ΜΑΣ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΜΑΝΙΑΤΙΚΑ ΜΟΙΡΟΛΟΓΙΑ

1
Στη βρούσι σφάζουν πρόβατα, στη βρούσι τά κριάρια
στη μέση μέσ' στην άγορά σφάζουν τά παλιγκάρια.
—Μάτια μου, σήρω να μάς πής πός πέρασες στόν Άδη.
— Ηύρα τά φείδια πλεγατάρια και τις όχιές σουδάρι.
κι' ένα φείδι κατάμαρο στα γόνάτά μου άπάνο.
Στά χείλη μου πίνε νερό, στη γλώσσα με δαγκώνει.

2
Πατόρι έξαγνάντησε στη μέση τού πελάγου.
—Γυναίκες, έρχοντ' όι άντρες σας, μανάδες
(τά παιδιά σας,
και σεις, καϊμένες αδερφές, έρχοντ' όι άδερφές
(φοί σας...
Βγήξαν ή μάνες με φλονριά κι' ή αδερφές με
(γρόσια
κι' ή χήρες ή μαυρόχηρες με τά κλειδιά στα χέ-
(ρια)
Κι' ό Χρήστος εξαλότανε στού παλιού τήν
(πλόση,
τόν κατεπάνο προσοννά και τόν παρακαλάει
νά τόνε βγάλη στη στεριά, να πάη με τούς δι-
(κούς του.
Τύγλα στης μάνας τά φλονριά, στης αδερφής
(τά γρόσια,
της χήρας της μαυρόχηρες τά χέρια της δεμένα.

3
Τίποτα δέ φοβήθηκε πρώτη βραδιά στόν Άδη
πού διάβη φείδι κι' έπιτες άπάνο στο κεφάλι.
Έκανε άρχη στα μάτια του τά γαλοψωμιά,
ύστερα στα φρονιά του τά γαϊτανόπλεγμένα
κι' ύστερα στη γλωσσίτσα του την άρδονοία-
(λούσα
όπού την είχαν τά πουλιά μαζί και κλειδούσαν.

4
Λέ σουπρελε, δέ σουμιάζε χάμιον στη γη να
(πέσης,
μόν' σουπρετε και σουμιάζε καρέλια καρδένια
για ν' άκουμά ή μεσούλα σου ή μαργαριταρένια,
πούχες κορμί για φέμελη και μέση για ζωνάρι
και δάχτυλα μαυροσωτά για πέντε δαχτυλίδια.

5
Αντόνης έπαντρεύτηκε και πήρε μιá γυναίκα,
ζάνει την πέτρα πεθερά, τη μάχη γη γυναίκα
κι' όλα τά μαυροχάλικα άδέφια και ξαδέφια.
Καράβι μου τρικάταρο με τά ψηλά κατάρτια,
σε τί λιμώνα δέ να μπής, σε τί νησί θ' άράξης,
για νάρθη κι' ό πατέρας σου να σε ξαναγορίση;

6
Γιαννάχη, την άγάπη σου πές μου τί να την κάμω;
Νά την πουλήσω δεν μπορώ, να τη χαρίσω όχι.
Μόν' θά την πάω στο χρυσικό να την περιχρησίση,
να φτιάσω γκόλιφι και σταυρό, πανόρηρο δαχτυλίδι,
τό δαχτυλίδι να φορώ, τó γκόλιφι ν' άναγνώσω
και τó σταυρό να προσκινόω, τόν όρκο μου να κάνω.

7
Η μάχη γη να χαιρέτα και να
(βαρή παγνίδια
και νάχη δυό ζυγιές βιολιά και
(τρεις ζυγιές λαγούτα,
πώχει τούς νειούς για τó χορό, τις
(νειές για τά τραγούδια.
Τό κρέμα νάχη πόρριζε φωτιά
(στόν Κάτω Κόσμο
κι' έκαψε χίλα σάβανα και μύρια
(μαξιλάρια,
κι' αυτά δεν ήσαν σάβανα, δεν ή-
(σαν μαξιλάρια,
ήσαν μανάδων τά παιδιά, τών ά-
(δερφών τ' άδέφια.

8
"Ηθελα να περπάταγα μιá μέρα
(με τó Χάρο
και νάν' ή στράτα μας μαζουρά κι'
(ό δρόμος μας άλλάγα,
να κάτσω να τόνε ρωτώ και να
(τόνε ξετάζω,
πώς τά περνούν όι άρρωστοι και
(πώς όι λαβωμένοι,
να ιδώ άν ξαναπαντρεύονται όι
(ματαπαντρεμένοι
κι' άν μεγαλώνουν τά μικρά τά
(καλοχάιδεμένα.